

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»

Φίλε «Νουμά»

«Αν ό κ Ξενοπόουλος τυπώσει τή διακριθή του για τούς «Μαλλιικούς» πίκρω κ'έγω πανήντα αντίτυπα θέλω ή συντελέσω στό τύπωμά της.Θέλω νά δω αυτό τό παραμύθι τής καταστροφής τής «Εστίας» από τόν Ψυχρόν, Καρκαβίτσα, Παλαμα, Έφραλιώτη, Πάλλη, Δροσίνη, Λυκούδη και λοιπούς μαλλιικούς. Αν κ' όμως τό ιστορικό δέν τό δηγεται σωστά ό Ξενοπούλος, ίσως τό διορθώσει ό Πυθαγορικός Δροσίνης. Κι' αν δέν τό διορθώσει κ' ό Δροσίνης, τότες ίσως πώ ό ίδιος μερικά λόγια, γιατί κάτι ξέρω.

Πρόθυμος
Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

ΕΝΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

Φίλτατε «Νουμά»

Σας στέλνω ένα δασκαλικό μαργαριταράκι πολύ φίνο, τό οποίο σας παρακαλώ νά ριζέτε σέ μιχ γωνιά του φύλλου σας, για νά δούνε και νά θαυμάσουνε τούς άμπετούς των Σχολειών μας, κείνοι πού εξοκολουθούν νά επιβάλλουν στό καημένο τό Έθνος μας τήν φράγκικην αὐτή καθάρασσοσα. Είναι ένα συμφωνητικό ενός δασκάλου λυπούμαι πολύ πού δέν μπορώ νά σας τό στείλω αὐτόγραφο μ' σας άρξίζομαι στην «γαστέρα» του Μιστριώτη σας, πού σάν αὐτή είναι φουσκωμένα και τ' λόγια του, πώς τό αντίγραφο άπαράλλαχτα χωρίς οὐτ' ένα γιώτα ν' άλλαξω. Ίδού :

Συμφωνητικόν

« Η Έφορία τής Σχολής τ' άσ' ενός και ό κ. τ' άσ' έτέρου, συμβάλλονται σήμερα άμετακλήτως ως έπεται : Η μὲν Έφορία κτλ. έγκαθίστασι διά τό επί θύρας σχολικόν έτος κλπ. δασκάλον τής ενταύθα Σχολής των άρρένων τόν κ. τ' και τῷ προτέρει θλόγφ έτησίου μισθοῦ μετρίτια άργυρά . . . »

« Ό δέ κ. τ' άνατεθειμένος τήν άνατεθεισαν αὐτῷ δασκαλίαν, ύπόσχεται νά διδάξη έν τῇ προμνηθείση Σχολῇ άόκνωσ και εύσυνειδήτως, ού μόνον διά τῆς ζηρῶσ και άγόνου δασκαλίας των έν τῇ αὐτῇ όρισθησομένων μαθημάτων, αλλά και διά τῆς ήθικῆς επίδράσεως και διανοητικῆς βελτιώσεως των υπό τήν διδαχήν του άνατεθεισομένων μαθητών. (Βάί, βέί, βέί έλληνικά ! !

Έφ' ή και πρόσ πίστωσιν συνεταγή τό παρόν, όπερ

κι' από τ' δική του άκόμη ή τούς δώσει γιατί είχαν άναθραπει μαζή, κι' όταν έβρισκαν είχαν δεθεί μ' άγχπη, πού δέ μπορεί εύκολα νά τούς χωρίσουν μ' τ' άρα έχουν κ' ήλικία για νά κοιμούνται μαζή.

Κι' . Ό Δρύαντας αὐτά κι' άκόμη περισσότερα έλεγε, σ' νά είχε γι' άνταμιθή άμα τούς πείσει τις τρεις χιλιάδες. Κι' ό Λάμωνας μὲν ήμπαρώντας πιά μήτε τῇ φτώχια νά προρραστει, γιατί αὐτοί δέν περιρρανεύονταν, μήτε τήν ήλικία του Δάφνη, γιατί ήταν πιά πκαλλημάρι, καθόλου δέν ζεστόμηνε τήν άλήθεια, ότι δέν ταίριαζε στό Δάφνη τέτοιος γάμος. Μά ύστερις από λίγη σιωπή, έτσι άποκριθηκε :

— Καλά κάνετε νά προτιμάτε τούς γείτονες από τούς ξένους κι' από τήν τίμια φτώχια νά μή θαρρείτε καλύτερα τ' πλούτια. Ό Πάνας κ' οι Νύμφες νά σας τό πληρώσουν. Κ' έγω ό ίδιος θέλω νά γίνει ό γάμος, γιατί θέλωνα τρελλός, άφου είμαι πιά μεσόκοπος κι' έχω άνάγκη από περισσότερα χέρια για τις δουλιές, νά μὲν πέρω θνήθεια και τό δικό σας σπίτι, πού θ' άναι μεγάλη εύτυχία περιζήτητη είναι κ' ή Χλόη, και καλή κ' όμορφη κοπέλλα και σ όλα άξια μ' έπειδή είμαι σαλάβος, τίποτις από τ' δική μου δέν όρίζω π' άρα πρέπει, άφου τ' μάθει κ' ό άφέντης νά δώσει τήν άδεια γι' αὐτό λοιπόν ής άφήσομε τό γάμο ίσα μ' τό χυνόπαρο. Θάβηι τότες αὐ-

όπογραφε δ' έκατέρου των συμβαλλομένων μερών, έλα- δέν έκατέρου άνά έν. (Γιατί ή και μιάν άξυπόλυτη όνομαστική ;)

Έν τ' τῇ 20 του μηνός Αύγούστου 1903.
Η Έφορία Ο δασκαλος

Και όμως ό δασκαλος πού τ' έγραψεν αὐτ' έχει άπολυτήριο Γυμνασίου με βαθμό λίαν καλώς, ό δέ Γυμνασιάρχης τόν συνιστούσε ως έναν από τούς καλύτερους μαθητές του Γυμνασίου | χωρίς νά τό θέλη ό καημένος έγραψε μέσα στό συμφωνητικό του μι' άμύρηνη άλήθεια γράφοντας «ού μόνον διά τῆς ζηρῶσ και άγόνου δασκαλίας . . . », είναι σάν νά παραδέχεται κι' αὐτός πώ ή δασκαλία στα σχολιά μας είναι ξερ' και άγονη. Νά, σε τί χάλια μας έφεραν ό δασκαλισμος.

Με ύπόληψη
Ένας δάσκαλος ραγιάς.

ΓΡΑΜΜΑΤ' ΑΠ' ΤΗ ΚΟΥΜΗ

Φίλτατε Νουμά.

Τμή και δόξε στον Νουμά και στον κ. Ζηρ. Σίβερη πού μ' έδωκαν τήν εύκαιρία ν' ήλιστανοθούμε μι' τέτοια άπόλαυση με τήν μετάφραση του Αία. Μετάφραση ήρχαιου δράματος είναι ήρωικός για τῇ γλώσσα μας γιατί έτσι μπορεί κ' ό κόσμος, κ' ήχι πέντε δέκα φιλόλογοι, νά νοιώθουν πάραυτα άριστούργημα, πού οι άθνατοι πρόγονοι μας για τόν κόσμο τάγραψαν κ' ήχι για τούς δασκάλους. Γι' αὐτό δά και στ' άρχαία χρόνια ό κόσμος πήγαινε στό θεατρο δωρεάν.

Κυρίως ό σκοπός πού σου στέλνω τό γράμμα αὐτό είναι για νά σου διηγηθώ ένα περιστατικό πού έλαβε χώρα με τήν μετάφραση του Αία για νά όητε ποιάν έκνούληψη παρέχεται στό έθνος με τις μεταφράσεις αυτές.

Ήταν άπόγιομα, καθόμουνα σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού μου και γύρω μου καθόντουσαν και έβραβαν τά Λαμπριάτικα ή μητέρα μου, ή άδερφή, 3 εξαδέρφες μου και ή ύπηρέτριά μου.

Διάβαζα τόν Αία, για τετάρτη νομίζω φορά και κεί κατά τ' μι' άρχισα νά τόν διαβαζω δυνατά. «Όταν άξαρνα εκεί πού διάβαζα και είχα φθάσει στό μονόλογο πού πρόκειται νά αυτοκτονήσῃ ό Αίας, νοιώθω πώς οὐτε ή ραφτομηχανή δουλεύει, οὐτε τό ψαλίδι έκοβε πιά, οὐτε άνασαμός άκούγότανε, παρά από ώρα είχε σταματήσει θάλλεγε κάθε ζωή εκεί μέσα, πού ίσα με τήν ώρα εκείνη δέν άκουγε άλλο από γέλοια και φωνές. Σταμάτησα και κύτταξα τις γυναίκες, ή μι' ή έξεδόφη μου έκλαιγε, οι άλλες γυναίκες με κύτταζαν στα μάτια σάν νά κρεμόντουσαν από τ' χείλια μου. «Γιατί πάψατε τῇ δουλειά;» τούς λέω, «διάβαζε» μου άπαντούν διακομένα και παρακαλετά.

Δέν πιστεύω νά είναι άνάγκη νά δηλώσω πώς αὐτές οι γυναίκες δέν έχουν παρμένα ρούμπλια, κ.Κεχηναίς, από

τός, λένε όσοι έρχονται σ' έμάς από τήν πολιτεία. Τότες θά γίνον άντρόγυνο τ' άρα ής άγαπιούνται σάν άδέρφια. Μάθε μονάχα τούτο, Δρύαντα βιάζεσαι για πκαλλημάρι, πού είναι καλύτερο από μάς.

Άφου τόσα είπε, τότε φίλησε και τούβαλε νά πιει, γιατί ήταν πιά μεσημέρι, και τόν ξεπροβόδισε ίσα με παραπέρα, κάνοντας του κάθε περιποίηση.

Κά' Μ' ή Δρύαντας έπειδή δέν άκουσεν άψήφιστα τ' τελευταία λόγια του Λάμωνα, ένῷ πήγαινε σκέφτονταν μονάχος του.

— Ποιός τάχα ν' άναι ό Δάφνης ; Άναθράφηκε από γίδα σ' νά νοιάζονταν γι' αὐτόν οι θεοί είναι όμορφος και δέ μοιάζει καθόλου με τόν πατσουρομύτη γέρο και με τῇ μαδημένη γυναίκα του. Βρήκε και τρεις χιλιάδες, ένῷ φυσικό είναι νά μὲν έχει μήτε τόσα άχλάδια ένως γιδάρης. Άραγες κ' αὐτόν τόν πέταξε κανένας σάν τῇ Χλόη ; Άραγες κ' αὐτόν τότε βρήκε ό Λάμωνας όπως εκείνη έγω ; Άραγες και σημάδια ήταν κοντά του όμοια μ' εκείνα πού βρήκα κ' έγω ; Άν είναι έτσι, ω άφέντη Πάνας και Νύμφες άγαπημένες, χωρίς άλλο, αὐτός άμα βρει τούς δικούς του, θά βρει και κάτι από τῆς Χλόης τό μυστικό.

Κε' Τέτοις σκέφτονταν μονάχος του και νειρούονταν ίσα με τ' άλώνι του. Κι' άμα έφτασεν εκεί και βρήκε τό Δάφνη, με καρδιοχτύπι προσμένοντας τ' νέα,

τήν φοβερή Πανσλαβική, αλλά ήζον δικαιώματα επί του Έλληνισμου πότερα από κάθε πορ' κριτικό των Αθ. Έφημερίδων.

Με μεγάλη ύπόληψη
ΝΟΥΜΙΚΟΣ

Κούμη 14 του Μάρτη 904

Τ. Γ. Τόν Αία διδάχτηκα στό Γυμνάσιο από τό Σωτηράκη τόν γαμπρό, καλέ, του σοφού καθηγητού και έμαθα πολλά πράγματα γι' αὐτόν τόν Αία, όηλα δη... αλλά όσα έμαθα τ' γράφουν τ' σχολία του σοφού πεθερού του Γυμνασιάρχη μας.

Ο ίδιος.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Λούκουλο. Τόν καλύτερο ταραμ' τόν βρήκα τε στό μπακάλικο του Χακαλάμπη και τ' καλύτερα ποιήματα του Νέη στο «Courrier d' Orient» Στο γραμματικώπιον τής Έφημερίδας αὐτῆς βρήκατε και τ' καλύτερα Έλληνικά. Διαβάστε και ή μ' δικαιώσετε. — κ. Δ. Π. Αδδ. Μιτυλήνη. Τ' λάβωμε και σας εύχαριστούμε. Δημοσιεύεται. Τό άρθρο πού μ'ς ρωτάτε, είναι του κ. Φ. Έστερ' από ένα δυδ φύλλα δημοσιεύουμε και τό δεύτερο γράμμα του πού θά γανώση τ' μαυλά των δασκάλων. κ. Νικίαν στην Πάτρα. Σας λέμε πώς ίσα με σήμερα πουληθήκανε 236 «Ιλιάδες» και μ'ς άπόμειναν μονάχα 18. Έγυτε δικιο θ' ά γράψουμε και γι' αὐτό μ' δέν είναι άκόμα καιρός. — κ. Α. Θ. Η. Λυπούμστε πού δέν μπορούμε νά τό δημοσιεύσομε, γιατί είναι πολύ άκατάστατο. — κ. Δελ Σήγμα. Άδ'κα θυμόνεται. «Τό φιλημα του Βορηά», θά δημοσιευθ' και θ' τό όητε. Τό άλλο δέν είναι πιά επίκαιρο. — κ. Πάνο Θαλασσινό. Παρραπολύ δύσκολος φαίνεσαστε, άφου δέν μ'ς κάμνετε τήν τιμή νά σας γνωρίσομε. Και μι' παρατήρηση, με τήν άδεια σας : Με τό τσοῦ έγωίσομε και τό τσοῦ τέχνης οὐτε δημοτική γράφε κανένας οὐτε σοφός άνήρωπος γίνεται. Κανένας στο «Νουμά» δέν έγραψε ίσα με σήμερα τσοῦ και τσοῦ. Αὐτά τ' γράφουν μονάχα οι Τσοῦτσοῦδες Δέν έχομε δικιο ; — κ. Μ. Λυμ. Πολύ όμορφα, με τι νά σας τό κρύψουμε ; — δέν μόρρεσαν και νά μ'ς ένθουσιάνουν. Φταίξιμο δικό μας αὐτό και τόμολογοῦμε. Άν θέλετε νά μ'ς στέλνετε τίποτε άλλα πιά έστέρα και πιά Ρωμείκα, θά τ' δημοσιεύαμε με μεγάλη εύχαριότητα. — κ. Άρποκρατη. Από μεγάλη του μετριοφροσύνη άνέφερε μονάχα δεκαπέντε δράματά του, ίστομμένα και μή, ό κ. Πολύβιος Τ. Κουρούπης στο περίφημο «Έσπερινό» του αυτορεκλαμάρισμα. Έμεις ξέρουμε πάλυ καλά, πώς έχει γράψη και άλλα περισσότερα κ' από τόν κ. Άντωνιάδη άκόμη, άφου μάλιστα άποσιώπησε καθολοκληρίαν και τό περίφημο εκείνο παντίπραχτο δράμα του πού στεφανώθηκε στο «Κουρμαλειό» διαγωνισμ'.

τόνε δυναμόνει κ' άζοντάς τον γαμπρό και του δίνει τό λόγο του πώς τό χυνόπαρο θά κάμουν τούς γάμους και τονε βεβαιόνει ότι κανένας άλλος δέ θά πάρει τῇ Χλόη έξιν από τό Δάφνη. Γλυγορότερα λοιπόν κ' από τό νοῦ και χωρίς νά πιει, μήτε νά φάει στη Χλόη τρέχει. Κ' εύράντας τῇ ν' άρμεγει και νά τυροκομάει, και για τό γάμο τ' καλά μαντάτα τῆς έλεγε, κ' από τῇ στιγμή εκείνη σ' ά γυναίκα του φανερά τήνε γλυκοφιλούσε και τῆς βοηθούσε στη δουλιά άρμεγε στις καρδάρες τό γάλα, στράγγιζε στις καλαμωτις τ' τυριά, έβανε κοντά στις μαννάδες τους τ' άρνιά και τ' κατσίκια.

ΚΣΤ' Κι' όταν πιά τελειωσαν αὐτά με τό καλό, λούστηκαν, έφαγαν μ' όρεξη, τρυμνοῦσαν ζητώντας παρικά γουρμασμένα κ' ήταν πλήθως άπ' αὐτά έξαιτίας τῆς έποχῆς πολλά γούρτσα, πολλά άχλάδια, πολλά μήλα, άλλα πεσμένα πιά κάτου κ' άλλα άκόμη άπάνου στα δέντρα. Τ' πεσμένα στη γῆς ήταν πιά μυρουδάτα, κ' όσα ήταν στα κλαδιά πιά όμορφόχρωμα, εκείνα σάν κρασί μοσκοβολούσαν, κ' αὐτά σάν χρυσάφι έλαμπαν. Μια μηλιά ήταν τρυγημένη και μήτε καρπούς είχε, μήτε φύλλα, γυμνά ήταν όλα τῆς τ' κλαριά κ' ένα μηλο μονάχα έμενε στην κορφή του πιά ψηλού κλαριού μεγάλο κ' όμορφο και μονάχο του μοσκόβολούσε περισσότερο από όλα τάλλα. (άκολουθεί)